

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์อิทธิพลของภาษาเขมรที่มีต่อการพูดและเขียนภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ที่ทรงคุณภาษาเขมรในจังหวัดบุรีรัมย์ ผู้วิจัยได้ใช้ความพยายาม และใช้เวลาศึกษาอยู่เป็นเวลานานพอสมควร แต่ยังไม่พบว่าใคร่ผู้ใดทำการวิจัยในเรื่องนี้ ไว้โดยตรง ผู้วิจัยจึงได้สืบค้นเรื่องที่เกี่ยวข้องเพื่อเรียบเรียงให้สอดคล้องกับเรื่องที่กำลังทำ วิจัยอยู่ดังนี้

เอกสารที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศ

ก. อิทธิพลของภาษาแม่ที่มีต่อการเรียนภาษาที่สอง

ในการเรียนภาษาที่สองนั้น ผู้เรียนจะมีนิสัยทางภาษา (Speech habits) ในภาษาแรกทั้งทางระบบเสียง คำและไวยากรณ์ ระบบต่างๆในภาษาแรกจะเข้ามามีผลต่อการเรียนภาษาที่สองของผู้เรียน คือ ผู้เรียนจะใช้ระบบเสียง คำ และไวยากรณ์ของภาษาของตนมาใช้แทนเสียง คำ และไวยากรณ์ ของภาษาที่สองที่แตกต่างไปจากภาษาของตน เช่น คนจีนในเมืองไทยจะใช้เสียงพยัญชนะในภาษาจีนแท้ๆ คือ เสียง "ล" แทนเสียง "ด " เช่น จะพูด " เหล็กๆ " แทน " เต็กๆ " ผู้พูดภาษามลายูเมื่อมาเรียนภาษาไทยจะออกเสียงพยัญชนะตัวสะกด -ก -ด ไม่ได้ เพราะในภาษามลายูไม่มีพยัญชนะตัวสะกดดังกล่าว (ศูนย์พัฒนาการศึกษา ภาคการศึกษา 2 2506 : 12) นอกจากนี้ชาวเขมรซึ่งเป็นคนไทยกลุ่มหนึ่งก็มีปัญหาในการเรียนภาษาไทย เพราะชาวเขาแต่ละเผ่ามีภาษาพูดเป็นของตนเอง ไม่มีภาษาเขียน เมื่อเด็กชาวเขาที่พูดภาษาเผ่าไม่มีเสียงตัวสะกดในภาษาของตน เรียนภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาที่มีเสียงตัวสะกดและเสียงวรรณยุกต์กำกับ จึงออกเสียงคำในภาษาไทยได้ไม่ชัดเจน การเรียนภาษาไทยจึงเรียนได้ช้ากว่านักเรียนที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่ เช่น คำว่า กระดานดำ เด็กกะเหรี่ยงจะออกเสียงเป็น กระคาคา แสดงว่าเด็กกะเหรี่ยงฟังเสียงตัวสะกดภาษาไทยไม่ได้ยินเลย จึงออกเสียงตามวิธีการออกเสียงในภาษากะเหรี่ยง การออกเสียงในภาษาไทย

ไม้ขีด บางครั้งทำให้ความหมายของคำเปลี่ยนแปลงไปอีกด้วย คำว่า " บ้าน " กระทั่งจะออกเสียงเป็น " บ้าน " เมื่ออ่านหรือพูดไม้ขีดตลอดทำให้การเขียนไม้ขีดต้องไปคล้าย ชาวเขาจึงเขียนภาษาไทยไครยากและชามาก (เรซา ทองสวัสดิ์ 2523 : 4 - 5)

สำหรับนักเรียนผู้พูดภาษาเขมร เป็นภาษาแรกและใช้ภาษาเขมรในชีวิตประจำวันนั้น เมื่อนักเรียนเหล่านี้เรียนภาษาไทยในโรงเรียน จึงเปรียบได้เท่ากับเรียนภาษาไทยในฐานะภาษาที่สอง ซึ่งย่อมจะมีปัญหาในการเรียนอันเกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่อย่างแน่นอน ทั้งนี้เพราะ แอล เซลิงเกอร์ (L. Selinker 1977 : 35) กล่าวว่า ในการเรียนภาษาต่างประเทศนั้นผู้เรียนจะสร้างระบบไวยากรณ์ใหม่ ซึ่งมีลักษณะของการใช้กฎร่วมกันระหว่างสองระบบภาษา คือ ระบบของภาษาแม่และระบบของภาษาที่กำลังเรียนอยู่ เรียนภาษาของผู้เรียนนั้นว่า ภาษาระหว่างสองระบบภาษา และโดยอธิบายความหมายของการเก็บสะสมไว้นานว่า หมายถึงรูปแบบต่างๆ ทั้งทางคำเสียง หน่วยคำ และไวยากรณ์ปรากฏในคำพูดของผู้เรียนภาษา ซึ่งเป็นรูปแบบที่ไม่ตรงกับบรรทัดฐานของภาษาที่สอง ทั้งนี้ผู้เรียนได้เรียนและใช้รูปแบบที่ถูกต้องในภาษานั้นมาหลายปีแล้วก็ตาม นอกจากนั้นการเก็บสะสมไว้นานยังรวมถึงรูปแบบข้อบกพร่องต่างๆที่อาจถูกขจัดไปได้ในสภาพการณ์ปกติ แต่มักจะปรากฏขึ้นมาใหม่เมื่อผู้เรียนพบเนื้อหาหรือบทเรียนที่ยากเกินไป หรือผู้เรียนใช้ภาษานั้นในขณะที่มีความกระวนกระวายใจ หรือเกิดการหลงเหลือ การที่ผู้เรียนภาษานำเอารูปแบบ กฎเกณฑ์ต่างๆในภาษาแม่ของตนไปปะปนกับภาษาที่สอง และทำให้คำพูดที่ออกมามีลักษณะเป็นภาษาระหว่างสองระบบภาษานั้นเกิดจากขบวนการต่างๆ ที่เกิดขึ้นในการเรียนภาษา ขบวนการดังกล่าวมีดังนี้

1. อิทธิพลของภาษาแม่ของผู้เรียน
2. กลวิธีการฝึกในขณะที่เรียนมา
3. วิธีการที่ผู้เรียนใช้ในการเรียนภาษาที่สอง
4. วิธีการที่ผู้เรียนใช้ในการสื่อสารหรือพูดจากับเจ้าของภาษาที่สอง
5. การสรุปกฎเกณฑ์และความหมายนอกเหนือจากที่เจ้าของภาษาใช้

ศรีเรือน แก้วกังวาล (2519 : 134- 136) ได้กล่าวถึงปัญหาในการเรียนภาษาต่างประเทศว่า เกิดจากการที่ผู้เรียนมีทัศนคติความรู้ภาษาแม่ของตนอยู่ส่วนหนึ่งแล้ว จึงอาจเกิดการถ่ายทอดความรู้เก่าชนิดไม่ส่งเสริมความรู้ใหม่ในเวลาเรียนภาษาต่างประเทศ

ในการเรียนการสอนภาษาที่สองนั้น มักจะมีการวิเคราะห์เปรียบเทียบภาษา เพื่อจะให้นำเอาลักษณะที่แตกต่างกันระหว่างภาษาแม่และภาษาที่กำลังเรียนอยู่มาช่วยในการปรับปรุงการเรียนการสอน แต่ในบางกรณีผลที่ได้จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบภาษาก็อาจจะไม่ชัดเจนเท่ากับการศึกษาจากผู้เรียนโดยตรง คิมบลิว เอฟ แมคกี (Mackey 1966 : 197 -206) เห็นว่าขอบกพร่องที่การวิเคราะห์เปรียบเทียบภาษาทำน้อออกมาเป็นสิ่งที่ โททางอ้อมและน่าเชื่อถือน้อยกว่าขอบกพร่องที่สังเกตได้จากห้องเรียน อาร์ วอร์ดฮาฟ (Wardhaugh 1970 : 120 - 130) กล่าวถึงการวิเคราะห์ขอบกพร่องของผู้เรียนว่า เป็นการศึกษาค้นคว้าโดยเริ่มจากข้อผิดพลาดจริงที่เกิดขึ้นในห้องเรียนแล้วใช้ความแตกต่างระหว่าง ระบบภาษาทั้งสองมาอธิบายสาเหตุการ เกิดข้อผิดพลาดเหล่านั้นว่าเกิดจากความคล้ายคลึง ความแตกต่างหรือการแทรกแซงทางภาษาของภาษาทั้งสอง เขาเรียกการวิเคราะห์แบบนี้ว่า สมมุติฐาน แอมอน เอช วี ยอร์ช (George 1972 : 198) กล่าวถึงการวิเคราะห์ขอบกพร่องของผู้เรียนโดยตรงว่าเป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพและประหยัดเวลาไ้มากกว่าการวิเคราะห์เปรียบเทียบภาษา เอส ที กอร์ดเนอร์ (Corder 1974 : 121-130) เห็นว่าการวิเคราะห์ขอบกพร่องของผู้เรียนโดยตรงจะเป็นประโยชน์ต่อครูคือ ทำให้ทราบว่า ผู้เรียน ก้าวหน้าเพียงไร และโต้แย้งลำดับขั้นของการวิเคราะห์ออกเป็น 3 ระดับ คือ

1. หารส่วนที่เป็นขอบกพร่องแล้วแยกประเภทของขอบกพร่องนั้นๆ
2. หารระบบหรือลักษณะของขอบกพร่อง ซึ่งเป็นวิธีการเดียวกันกับวิเคราะห์

เปรียบเทียบภาษา เป็นการอธิบายทางด้านภาษาศาสตร์

แจค ซี. ริชาร์ด (Richards 1977 : 172-188) โต้แย้งขอบกพร่องออกเป็น 3 ชนิด คือ

1. ขอบกพร่องในระบบภาษาระหว่างสองระบบภาษา ซึ่งเป็นขอบกพร่องที่เกิดจากการแทรกแซงระหว่างภาษา เนื่องจากการไม่สามารถแยกภาษาแม่และภาษาที่เรียนออกจากกัน
2. ขอบกพร่องในตัวภาษา ซึ่งเกิดจากความยากในตัวภาษา ทำให้เกิดการสรุปผิด หรือนำกฎไปใช้อย่างไม่สมบูรณ์

3. ขอบกพร่องจากการพัฒนาภาษา ซึ่งแสดงให้เห็นลักษณะทั่วไปของการเรียนรู้ ภาษาและความสามารถของผู้เรียนที่จุดใดจุดหนึ่ง แสดงให้เห็นความพยายามของผู้เรียนในการ ตั้งสมมุติฐานต่างๆ เกี่ยวกับภาษาที่กำลังเรียนตามประสบการณ์ที่มีอยู่

เจลา ซีร์ตัน (1961 : 104 - 106) เห็นว่า ข้อบกพร่องที่เกิดจากการ
แทรกแซงของภาษา มี 3 ลักษณะ คือ

1. เกิดจากการที่ภาษาแม่ขาดลักษณะหรือรูปแบบบางอย่างที่มีอยู่ในภาษาที่จะเรียน
จึงมักจะมองข้ามลักษณะนี้ไปเสีย
2. เกิดจากการที่ภาษาแม่มีลักษณะบังคับที่ทำให้เกิดโครงสร้างต่างๆ มากแบบกว่า
ภาษาที่จะเรียน ผู้เรียนจึงนำลักษณะดังกล่าวไปใช้ในภาษาใหม่ ทั้งที่ลักษณะนั้นไม่จำเป็น
ในภาษาใหม่เลย
3. เกิดจากการที่ผู้เรียนเรียนรู้ลักษณะใหม่ๆ ในภาษาที่สอง โดยการตั้งสมมุติฐาน
และสรุปกฎเกณฑ์เอาเอง แล้วนำกฎเกณฑ์เหล่านั้นไปใช้กับโครงสร้างอื่นๆ ที่ตนคิดว่าเหมือนกัน
ซึ่งเป็นการใช้แนวเทียบผิด

ข. ข้อบกพร่องในการพูดและเขียนภาษาไทยโดยทั่วไป

ข้อบกพร่องในการพูดภาษาไทยโดยทั่วไปที่มักจะพบเสมอ ได้แก่ การออกเสียง
ร ล และคำควบกล้ำไม่ถูกต้อง เช่น ออกเสียง โรงเรียน เป็น โลงเรียน
รด ออกเสียงเป็น ลค ออกเสียง "กราบพระ" เป็น "กาบพะ" การ
พูดเว้นวรรคตอนไม่ถูกต้อง การออกเสียงคำต่างๆไม่ถูกต้อง นอกจากนี้
อังกาบ ผลากรกุล (ใน กัญญา นาคสกุล, บรรณาธิการ 2523 : 23 - 31)
ได้ให้ความหมายของการพูดผิดว่า หมายถึง การที่ผู้พูดพยายามที่จะพูดแบบอุดมคติ แต่ความ
คล่องตัวของการพูดชะงักงันไป ทำให้ผู้พูดหยุดพูด พูดตะกุกตะกัก พูดซ้ำ หรือพูดลิ้นพัน ทำให้
สัทที่ของเสียงและคำ เบี่ยงชนิดของการพูดผิดออกเป็น 8 ประเภท คือ

1. การหยุดพูด (Silent pauses) หมายถึง การหยุดพูดผิดๆ เช่น
คุณเมอยากจะ / ไปควย
2. การหยุดพูดแล้วใช้เสียงแทรกแทน (Fill pause) หมายถึง การหยุดพูด
ผิดๆแล้วใช้เสียงแทรกแทนความเงี้ยวก่อนจะพูดต่อไป เช่น
คุณเมอยากจะ.....อา.....ไปควย
3. การพูดซ้ำ (Repeats) หมายถึง การที่ผู้พูดไม่สามารถจะใช้คำที่เลือกไว้
เพื่อเปล่งออกมาได้คล่องแคล่วองไวทันใจ จึงทำให้หยุดชะงัก และเมื่อหยุดแล้วกลับมามาตั้งต้น

ทำนายคำนั้น ทำให้เกิดการซ้ำขึ้น เช่น
คุณแม่อายจะ.....จะไปควาย

4. การเริ่มบทผิด (False starts) หมายถึง การที่ผู้พูดเริ่มทำทุกด้วย
หน่วยคำที่ผิด ซึ่งอาจเป็นเพราะผู้พูดเลือกหน่วยคำที่ผิด หรือยังไม่ถึงหน่วยคำที่
ต้องการจะใช้ให้ทันกับความนึกของคุณไม่ได้ เองเป็น การเริ่มบทผิดแบบหากำผิดพบ
และแบบหากำผิดไม่พบ เช่น
ช่วยปิดหน้าต่าง / ประตูหน้าต่างหน่อย
ช่วยหยิบเกลือ / มะนาวหน่อย

5. การแกการพูดผิด หมายถึง การเริ่มบทที่ผิด แต่ผู้พูดแทรกคำ หรือสิ่งที่
แสดงว่าสิ่งที่พูดมาแล้วนั้น คือ คำพูดที่จะใช้ต่อไป เช่น
ช่วยหยิบเกลือ...เออ มะนาวหน่อย
ช่วยหยิบเกลือ...เออไม่ใช่ มะนาวหน่อย

6. การอุทานแทรก (Interjection) การอุทานแทรกเป็นการแสดงว่า
ผู้พูดจำเป็นต้องหยุดพูดเพื่อใช้เวลาว่างแฉะว่าการจะพูดอะไรต่อไป และเพื่อสรรหาถ้อยคำ
ที่ทนต่อการกล่าวในระหว่างการหยุดคนพูดจะแทรกความเจ็บปวด เช่น
พูดยาว ๆ ว่าให้ทำก็...หนอ...ตัวเองทำเสียเมื่อไร
เมื่อวานพบเพื่อนรุ่นเดียวกันที่เคนมากนะชื่อ...เออ ๆ...นี่ก็ออกแล้ว พรทิดาสังละ

7. การพูดติดอ่าง (Stutters) หมายถึง การพูดผิด เพราะผู้พูดไม่
สามารถจะเปล่งเสียงออกมาได้ เนื่องจากมีอุปสรรคในการออกเสียง ทำให้ผู้พูดของทุกคำ
ซึ่งบางครั้งอาจซ้ำมากกว่าหนึ่งครั้ง เช่น
ผมว่าทำเช่นนั้นไม่ประ-ประ-ประโยชน์

8. การพูดล้นปาก (Slip of the tongue) หมายถึงการพูดที่ผู้พูด
ต้องการจะพูดอย่างกลองแกลรววดเร็ว ทำให้เกิดการสับสนเสียง สัมผัสทางค หรือสับสน
แบบของการพูดล้นปากมีดังนี้
ใช้รูปวางหน้า เช่น เอาขาวไปเก็บ เป็น เอาขาวไปเก็บ
ทชยามริษารูป เช่น คนช่างพูด เป็น คนช่างพูด
กลักรูป เช่น สติดี เป็น สติดี

รวมรูป	เช่น	บุญคุณเขา	เป็น	บุญเขา
ไซรูปอนแดน	เช่น	ไปก่อนรามเบ็ค	เป็น	ไปก่อนรามเบ็ค

คู่มือฯ ชำนิโรคสามัค (ใน กายจนา นาคสกุล, บรรณธิการ 2523 : 32 - 45) โคลลาวถึงชอบทรวงในการเขียนภาษาไทยพอสรูปโควา ชอบทรวงในการเขียนเชิงออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ ชอบทรวงในระบบการเขียน และ ชอบทรวงในการใช้ภาษา

ชอบทรวงในระบบการเขียน เชิงออกคังนี้

1. การสะกดการันต์ เช่น กำถาวรประวิสรรชนีย์ แต่เขียนไม่ประวิสรรชนีย์ ส่วนกำถาไม่ทองประวิสรรชนีย์ คณฺยเขียนประวิสรรชนีย์ ตัวอย่าง
 ฉณฺย เขียนผิดเป็น ฉณ
 ทชอย เขียนผิดเป็น ทชอย
2. การใช้อักษรย่อ อักษรย่อมีประโยชน์ในการเขียนที่คงการความรวดเร็ว การเขียนที่เป็นทางการจะใช้อักษรย่อเฉพาะที่ยอมรับกันโดยทั่วไป หรืออักษรย่อที่ทางราชการกำหนดกัน ผู้เขียนจะกำหนดอักษรย่อขึ้นใช้ตามพอใจไม่ได้ เช่น
 การ ปชส. ภายนอกและภายในมหา, ลัย (ประชาสัมพันธ์ , มหาวิทยาลัย)
3. การใช้เครื่องหมายต่างๆ ตัวอย่างการใช้ไม้มงคล เช่น
 กนกน เขียนผิดเป็น กน ๆ น
 มีนคของทกน เขียนผิดเป็น มีนคของทกน
4. การเว้นวรรคตอน โศกแท้ การเว้นวรรคที่ไม่มีการเว้น และไม่เว้นในที่
 ทการเว้น
5. การแยกคำ เมื่อเขียนจบบรรทัด และจะขึ้นบรรทัดใหม่ ไม่ควรเขียนแยก
 ส่วนของคำ เช่น ขา - พเจา, ทา - ลาย

ชอบทรวงในการใช้ภาษา เชิงออกเป็น 3 ประเภท คือ ชอบทรวงในการใช้ถ้อยคำสำนวน ชอบทรวงในคามโครงสร้างของประโยค และชอบทรวงในการใช้ราชาศัพท์

ก. ชอบทรวงในการใช้ถ้อยคำสำนวนเชิงออกคังนี้

1. การใช้คำผิดความหมาย หมายถึง การที่ผู้เขียนไม่รู้อาความมีความหมายอย่างไร หรือไม่ได้สังเกตความแตกต่างของความหมายจึงใช้แทนกัน เช่น

มาดสาวแต่ละใส่คือครึ่งหนึ่ง

ถ้าคิดการสำเร็จได้เป็นใหญ่ เราจะทดลองคิดร่างเนาไปควย

2. การใช้คำไม่เข้ากันคำแวดล้อม เช่น

ทางการประกาศว่าจะกวาดซนรดเมล็ดเล็กอย่างเขมงวด แต่ยังเห็นวังโห่ง ๆ อยู่

ตลอดเวลา

3. การใช้คำและความกำกวม หมายถึง การใช้คำหรือความที่ทำให้ข้อความที่เขียนตีความได้หลายอย่าง ตัวอย่าง ผลเป็นอย่างไร

ไม่ได้คิดลงก่อนที่งานจะเป็นอันตรายด้วยมีมือคำวางกัย เพลิง

4. การใช้คำที่มีความหมายขัดแย้งกัน หมายถึงการนำคำที่มีความหมายต่างกันมาเขียนในประโยคเดียวกัน เช่น

เรื่องนี้เป็น นวนิยาย เรื่องสั้น ที่น่าสนใจ มาก

กุง การ ทราบ เป็น สัจ ความรู้ ที่ ทราบ ตา และ เป็น อาหาร ทะเล อัน โอชะ

5. การใช้คำที่มีความหมายแคบหรือกว้างเกินไป หมายถึงผู้เขียนอาจใช้คำที่มีความหมายแคบในที่ที่ควรมีความหมายกว้าง ๆ ในบางครั้งก็อาจใช้คำที่มีความหมายกว้างในที่ที่ควรมีความหมายเฉพาะเจาะจง ตัวอย่าง

ต้นไม้ให้ความร่มรื่นเช่นสาย แก่ ผู้ เคียน ผาน หรือ ชัช ยาน พาน ณะ ผาน

เมื่อไม้ คร แตก กา เครื่อง หมาย บาง อย่าง ลง ไม้ คร

6. การใช้คำเชื่อมแสดงเหตุผลในที่ที่ความไม่ใชเหตุ เป็นผล การเขียนแสดงเหตุผลนั้นมักจะมีคำเชื่อมแสดงความเป็นเหตุเป็นผลอยู่ด้วย เช่น เพราะ เพราะฉะนั้น เพราะเหตุที่ จึง เป็นต้น ผู้เขียนอาจจะใช้คำเชื่อมเหล่านี้ในข้อความซึ่งไม่ใชเหตุเป็นผล ตัวอย่าง แดง ผิวงาม ไซ่แดงร้องเพลงส่ำกลไค้เชื่อม เพา เนน เธอยัง ร้อง เพลง ถูก ทุง ไค้ เพราะ คุณ ตอบ คุณ แม่ แม่ สนุน เธอควย การ จ้าง ครู คน ศรี ชาว เกาหลี และ มี เครื่อง คน ศรี หลาย ชนิด ไว้ ให้ ฝึก ซ่อม มือ กควย

7. การใช้ด้อยคำสำนวนที่ไม่สื่อความหมาย หมายถึง ข้อความที่เขียนนั้นผู้อ่านไม่เข้าใจว่าผู้เขียนต้องการจะสื่อความหมายอะไร หรืออาจเป็นข้อความที่เป็นไปไม่ได้

ตัวอย่าง ทุกคนมีชีวิตจิตใจซึ่งกันและกัน

โครงการประชุมตามกลางบรรยากาศน่าอาศัยซึ่งกันและกัน

8. การใช้คำพิศพนาคี เช่น ใช้คำกริยาในเททการใช้คำนาม หรือใช้คำกริยาอกรรมในเททการใช้คำกริยากรรม ตัวอย่าง

ภาษาที่ใช้การเป็นภาษาที่ใครรับ กลิ่นกรองอย่างดี

9. การใช้ภาษาพูดในเททการใช้ภาษาเขียน ภาษาพูดที่มักจะนำมาใช้ในการเขียน อาจจะเป็นการคัดส่วนของคำ เช่น จังหวัดสุพรรณ กิไล

การเพิ่มสร้อยคำ เช่น ประคังประเค มหัทธรรยพันลึก

การใช้สระแฉง เช่น เมง ๆ วยัสระรุน

การใช้คำไม่สุภาพ เช่น บ้านฉนคันมาคังอยู่ตรงหัวโคงพอด

การใช้ถ้อยคำสำหรับบุคคลโดยเฉพาะ เช่น โปหารอยู่แปด กระโค

10. การใช้คำและสำนวนทางประเทศ ตัวอย่าง

เขาเห็นว่าควรรยกเล็กกรรม ซีเนียร์

มันเป็นความบังเอิญที่ซาฟเจ้าโตทบเธอ

11. การใช้คำต่างระดับ คำบางคำมีความหมายหลักเหมือนกันแต่จัดเป็นคำต่างระดับกัน ในการเขียนควรเลือกใช้คำระดับเดียวกัน ตัวอย่าง

การทำงานกรังนี้ไมทการแขงเป็นพวกชายหรือสุภาพสตรี

12. การใช้ถ้อยคำสำนวนที่ผิดไปจากความนิยม หมายถึง การใช้สำนวนแปลกใหม่ หรือสำนวนซึ่งเลียนสำนวนเดิมโดยเปลี่ยนคำบางคำให้ผิดไปจากความนิยมที่ใช้กันอยู่ทั่วไป ตัวอย่าง

เขาอยู่ในเครื่องแบบตำรวจ

เธอจะมาในเพลงใหม่ล่าสุด

กวายหายดอมสกอก

13. การใช้คำพ้องเพื่อย โคนกการใช้คำมากแต่ให้ความเท่าเทียม ตัวอย่าง สังคมไทยเนวันจะเสื่อมลงในทางที่ไม่สมควร

14. การใช้คำไม่เข้ากับโวหาร หมายถึง การนำคำที่เข้ากับโวหารชนิดหนึ่ง ไปใช้กับโวหารอีกชนิดหนึ่ง

มองออกไปลิขๆ สี่เหลี่ยมจากจุดเล็กๆ กอซๆ ไกลกลาเข้ามาใกล้ที่ละน้อย

ข. ขอบกพร่องในคานาโครงสร้างของประโยค แบ่งออกได้ดังนี้

1. ขาคทหน่วยประโยค หรือเขียนไม่จบประโยค หมายถึงประโยคที่ขาดส่วนสำคัญ เช่น ขาคประธาน ขาคกรรม หรือมีแต่ประโยคเชื่อมขาคประโยคหลัก ตัวอย่าง เสียงโกซันดังกังวานมากกระทบ (ขาคกรรม)

2. มีหน่วยประโยคเกิน ตัวอย่าง

เป็นพรรคที่ประชาชนเลือกโดยชาวไทย (มีประธาน 2 คำ)

3. ลำดับคำ ลำดับความหมายผิด โท่แก่ การวางส่วนขยายผิดที่ หรือ ลำดับความขอนไปขอนมา

ก. ขอบกพร่องในการใช้ราชาศัพท์ ราชาศัพท์เปรียบเสมือนภาษาก็ภาษาหนึ่ง ขอบกพร่องในการใช้ราชาศัพท์ก็เป็นในทำนองเดียวกัน ขอบกพร่องในการใช้ภาษาสำหรับบุคคลทั่วไป ตัวอย่าง การใช้ราชาศัพท์ผิด

ทรงตรัส ใช้ ตรัส

ทรงเสด็จ ใช้ เสด็จ

ก. ลักษณะภาษาเขมรบุรีรัมย์โดยสังเขป

ภาษาเขมรเป็นภาษาคำโดดอยู่ในตระกูลภาษามอญ-เขมร (ฉ้า ทองคำวรรณ 2514 : 1) นอกจากภาษาเขมรมีลักษณะทั่วไปเป็นภาษาคำโดดแล้ว กาญจนนา นาคสกุล (2524 : 1) เห็นว่า ภาษาเขมรมีลักษณะเป็นภาษาคำติดต่อกวายเป็นคานาระบบเสียง ภาษาเขมรมีหน่วยเสียงพยัญชนะ และ หน่วยเสียงสระเป็นหน่วยเสียงสำคัญ ภาษาเขมรมีหน่วยเสียงพยัญชนะ-คนควมมาก และมากกว่าภาษาไทยมาก ภาษาเขมรไม่ใช่ภาษาวรรณยุกต์ จึงไม่มีระดับเสียงสูงต่ำเป็นหน่วยเสียงเหมือนอย่างภาษาไทย แต่ในภาษาเขมรมีทำนองเสียง (Intonation) เป็นการเปลี่ยน ระดับขึ้นหรือลงของเสียงในแต่ละช่วงคำพูด และมีการลงน้ำหนักคำที่พอจะสังเกตได้บ้าง สำหรับภาษาเขมรที่คนไทยใช้เป็นภาษาที่ไม่มีการผันตัวอักษรจะมีเพียงภาษาพูดเสียงพยัญชนะในภาษาเขมรมีทั้งพยัญชนะเดี่ยวและพยัญชนะควบกล้ำ เสียงพยัญชนะเดี่ยวจะเกิดไคหงหายพยางค์และตนพยางค์ ส่วนพยัญชนะควบกล้ำจะเกิดไคเฉพาะตนพยางค์เท่านั้น (ทะกัม จันทรพันธุ์ 2523 : 5 - 18) ภาษาเขมรบุรีรัมย์นั้น ปรีคภาพ ศรีสาคร และกอนันท์ (2527) ไคทำการเปรียบเทียบระบบเสียงภาษาเขมรสูง 3 ท้องต้น

ไต่กล่าวถึงภาษาเขมรต้นบุรีรัมย์ พอสรูปไต่ดังนี้

ระบบเสียงพยัญชนะ เสียงพยัญชนะเดี่ยวคณมี 21 เสียง เสียงพยัญชนะหยาบ
มี 14 เสียง กิ่งแถมภูมิ

	ริมฝีปาก	ปุ่มเหงือก	เพดานแข็ง	เพดานอ่อน	เส้นเสียง
เสียงกัก ไต่ก้อง ไต่กลม	-p-	-t-	-tɕ-	-k-	-ʔ-
เสียงกัก ไต่ก้อง หนลฆ	ph-	th-	tɕh-	kh-	
เสียงกัก ก้อง	b-	d-			
เสียงนาสิก	-m-	-n-	-ɲ-	-ŋ-	
เสียงข้างลิ้น		-l-			
เสียงลิ้นรวิ		-r-			
เสียงเสียดสี		s-			-h-
เสียงกึ่งสระ	-w-		-j-		

ตัวอย่างพยัญชนะคณเดี่ยว

p - pah
ph - phah
b - bah
m - mah
w - weh
t - tap
th - tha?
d - dah
n - nah

โตน (ตี กัก ทำโทษ)
กำไ้รอย
กระถก
กำเรียกช่าง
หลักทาง
ชุง
ตี
ปลุก
มาก

l	- lan
r	- ran
s	- sah
tɔ	- tɔaʔ
tɔh	- tɔhaʔ
ɲ	- ɲam
j	- jam
k	- kaʔ
kh	- khah
ŋ	- ŋaʔ
ʔ	- ʔaʔ
h	- hap

ตัวอย่างพยางค์หน้าหาย

p	- saap
m	- saam
t	- bat
n	- ban
l	- kaal
r	- har
tɔ	- batɔ
ɲ	- baɲ
ŋ	- baŋ
ʔ	- baʔ
h	- bah
k	- week
w	- haw
j	- ɲuj

ล้ง
กางเกงขายาว
แหลหาย
แหง ทิม สาน
พิธทำบุญทอดอายุ
กิน
ตอก ยำ
กะ กาก กัก
แหง
งอ
เครื่องมือคนเส้นไหมหรือผ้า
เกือบ

ทกกล้า
เลวทราม
หาย หลง
สั๊ก เพียง
คนกลับพุดซ์
เผ็ด
กำ มัท (ลักษณะนาม)
อิง
มุง (หลังคา)
หัก พัง
กระตก
หัทพ์
เรียก
งวง

ส่วนสระในภาษาเขมรมีทั้งสระแท้และสระประสม สระแท้ลักษณะเสียงสั้นหรือยาว เป็นเสียงสำคัญของภาษา ทั้งหมดมี 14 คู่ ดังแผนภูมิต่อไปนี้

	หน้า	กลาง	หลัง
สูง	i ii l ll	u uu y yy	u uu o oo
กลาง	e ee ɛ ɛɛ	ə əə ʌ ʌʌ	o oo a aa
ต่ำ		a aa	o oo

ตัวอย่างสระแท้

i	-	kritɔ	เกล็ด เผลง
ii	-	klik	รักแร้
l	-	kitɔ	หลบ หลบหลีก
ll	-	klɛk	เหือก
e	-	ken	สีข้าว
ee	-	keep	กั๊กกั๊กตัว
ɛ	-	kɛh	แคะ แคะ
ɛɛ	-	keep	เบาะนอนสำหรับเด็ก
a	-	kaʔ	กะ กาค กัก
aa	-	kaap	หัน (กริยา)
u	-	kup	จับ
uu	-	kuu	ถือ
y	-	hyʔ	เอา (ถ้าพูดพร้อมกับยื่นสิ่งของให้)
yy	-	kpyy	จระเข้

๑	-	kep	ชึก
๑๑	-	keep	สูงเอียงไปข้างหนึ่ง
๙	-	k _๙ h	สะกิด
๙๙	-	k _{๙๙} p	กอบ
u	-	kuk	กุก
uu	-	kuu	กาง
๘	-	k๘p	กบ สัมกบ
๘๘	-	k๘๘r	รวงข้าว
๐	-	ko?	กอม หลังกอม
๐๐	-	koo	กน (กริยา) กวน
๐	-	kw?	นกยางควาย
๐๐	-	kw๐	โกน
๑	-	ka?	สระ (กริยา)
๑	-	kaak	จับตัวแข็ง เป็นไข

ลักษณะของประโยค ประโยคภาษาเขมรส่วนมากจะเรียงลำดับ ประธาน และ
ตามด้วย กริยา เช่น

booŋ	-	hoop - baaŋ	พกนข้าว
kae	-	deər - moo	เขาเดินมา

แต่มีลักษณะของคำกริยาประเภทหนึ่ง ซึ่งเมื่อเกิดขึ้นในประโยคแล้ว ลักษณะโครงสร้างของ
ประโยคจะแตกต่างไปจากโครงสร้างของประโยคปกติ คือ จะมีลักษณะเป็น กริยา ตามด้วย
ประธาน ลักษณะของประโยคโครงสร้างแบบนี้จะพบมากกับคำกริยาที่ใช้แสดงสภาพของร่างกาย
ตัวอย่างเช่น

ba?	-	tuŋŋ	ซาหัก
หัก		ซา	
ba?	-	thamŋ	พันหัก
หัก		พัน	

ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องของทั้งในประเทศและต่างประเทศ

การเรียนการสอนภาษาทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ ได้มีผู้สนใจศึกษา และวิเคราะห์ขอบกพร่องในการพูดและเขียนภาษาของผู้เรียนมากพอสมควร จะกล่าวถึง งานวิจัยที่น่าสนใจดังนี้

เรือโทหญิงปรีชา หิรัญประสิทธิ์ (2520) ใ้ศึกษาปัญหาในการสอนทักษะพูดใน ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยใช้แบบสอบถามกับครูหัวหน้าสายภาษาไทย 12 คน ครูภาษาไทย 30 คน และนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น 420 คน ในโรงเรียน 12 แห่ง ผล การศึกษาพบว่า ครูภาษาไทยร้อยละ 50 เห็นว่า ปัญหาเกี่ยวกับตัวนักเรียนอย่างหนึ่ง คือ นักเรียนใช้ภาษาในการพูดไม่ถูกต้อง เช่น ใช้ถ้อยคำผิดความหมาย งานวิจัยนี้เป็นการ ศึกษาปัญหาการพูดของนักเรียนที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่ จึงไม่พบปัญหามากนัก ส่วนงานวิจัย ที่เกี่ยวกับนักเรียนที่แม่เป็นภาษาอื่น ๆ เช่น ภาษาจีน ชูติมา ทัฬหีโยม (2521) ได้วิจัยเรื่องข้อสังเกตเกี่ยวกับการพูดภาษาไทยของคนจีน พบว่า คนจีนมีปัญหาการพูดภาษาไทยไม่ชัด ทางด้านการพูดภาษาไทยของชาวเขานั้น สุริยา รัตนกุล (2519) ใ้ศึกษา ปัญหาการเรียนภาษาไทยของเด็กเริ่มเรียนที่พูดภาษาขมุ - ละว้า - ถิ่น พบว่า ชาวเขามีปัญหา การออกเสียงพยัญชนะตัวสะกดและเสียงควบกล้ำในภาษาไทย ต่อมา จิตประภา ศรีอ่อน (2521) ใ้วิจัยเรื่อง การพูดภาษาไทยไม่ชัดของชาวเขาเผ่าม้ง พบว่าร้อยละ 97 ของ นักเรียนชาวเขาเผ่าม้งมีปัญหาการพูดไม่ชัด ประสงค์ ราชณสุขและคณะ (2523) ใ้ศึกษาปัญหาและวิธีแก้ไขการพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขาพบว่า

1. เด็กชาวเขาเผ่าต่างๆมีปัญหาการพูดไม่ชัดสูงกว่าประเภทอื่นๆ
2. เสียงที่เด็กชาวเขาเผ่าต่างๆพูดไม่ชัดมากที่สุดหลังจากทดลองฝึกแก้ไขจากครู แล้ว คือ เสียงพยัญชนะต้น ร เสียงพยัญชนะควบกล้ำ ร ล เสียงพยัญชนะตัวสะกด ง น ก ม ค บ และเสียงพยัญชนะต้น ง ส ฮ ตามลำดับ
3. ลักษณะการพูดไม่ชัดของเด็กชาวเขาเผ่าต่างๆ ที่พบมากที่สุดในเสียงพยัญชนะ คือ การออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง การเว้นไม่ออกเสียงในคำ การออกเสียงเพี้ยน ตามลำดับ สำหรับเสียงสระ มีลักษณะการออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่งและการออก เสียงเพี้ยน ส่วนเสียงวรรณยุกต์มีเฉพาะลักษณะการออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง

คานการเขียน สุนันทา โสรัจ (2511) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการสะกดการันต์
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ค่ายการใช้แบบทดสอบแบบปรนัยว่าการสะกดการันต์
แบบทดสอบประกอบด้วย ภาคสะกดการันต์และภาคเหตุผล ใช้กลุ่มตัวอย่างประชากร 463 คน
พบลักษณะการสะกดผิด เรียงจากมากไปหาน้อยดังนี้

1. ผิดทงคำ
2. ผิดที่เรื่องเสียงสระสั้น ยาว
3. ผิดเรื่องเสียงวรรณยุกต์
4. ผิดที่ตัวการันต์
5. ผิดการประวิสรรชนีย์
6. ผิดเรื่อง ร, ล และ ร หัน
7. ผิดที่ตัดเติมตัวพยัญชนะ
8. ผิดการใช้ ไอ โอ
9. ผิดที่การันต์
10. ผิดที่พยัญชนะต้น

สาเหตุของการสะกดผิดมีดังนี้

1. มีประสบการณ์มาผิด
2. ไม่ทราบความหมายอันแท้จริงของคำที่เขียน
3. รุหลักภาษาไม่แม่นยำ
4. ออกเสียงผิด
5. ไม่ให้เหตุผล

ไพจิต วิษณุกุล (2517) ได้ศึกษาการสะกดการันต์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 5 ใช้กลุ่มตัวอย่าง 400 คน เครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบทดสอบลักษณะเกี่ยว
กันกับของสุนันทา โสรัจ พบว่า นักเรียนเขียนสะกดการันต์ผิดเพราะเหตุดังนี้

1. มีประสบการณ์มาผิด
2. รุหลักภาษาไม่แม่นยำ
3. ไม่ทราบความหมายที่แท้จริงของคำที่เขียน
4. ออกเสียงผิด

5. เกา
6. เขียนตามความเคยชิน
7. ถ่ายทอดคำตามเสียงและตัวอักษรภาษาต่างประเทศ
8. ใช้แนวเทียบผิด
9. เขียนตามความนิยม

ลักษณะการสะกดผิดที่พบเรียงจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้

1. ผิดทั้งคำ
2. ผิดที่ตัวสะกด
3. ผิดที่ตกเติมพยัญชนะ
4. ผิดที่เสียงสระสั้น ยาว
5. ผิดที่พยัญชนะต้น
6. ผิดที่ประวิสรรชนีย์
7. ผิดที่ ร, ล
8. ผิดที่เสียงวรรณยุกต์
9. ผิดที่ ไ, ใ, ไ-ย, -ย
10. ผิดที่ตัวการันต์
11. ผิดที่ -ำ, -ม ร.เห็น

ในปีที่ผ่านมา สามารถ สักดิ์เจริญ ศึกษานิเทศก์ ได้ศึกษาปัญหาการเขียนสะกดการันต์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดภาคใต้ ใช้เครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูลแบบเดียวกันกับสุนันทา ไสร้อย ใช้กลุ่มตัวอย่างประชากร 400 คน พบว่า ลักษณะการเขียนผิดของนักเรียนเรียงจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ ผิดที่เสียงสระสั้น ยาว ผิดการใช้วรรณยุกต์ การใช้ ร, ล และคำควบกล้ำ การใช้ รร ผิด การใช้พยัญชนะต้นผิด ผิดที่ตัวสะกด ผิดทั้งคำ ผิดการประวิสรรชนีย์ ผิดที่ตกและเติมตัวอักษร ผิดตัวการันต์ และผิดการใช้ ไ, ใ, -ย เหตุผลที่เขียนผิดนั้น เนื่องจากเขียนตามแบบที่เคยเห็น เขียนตามหลักภาษาหรือพจนานุกรม เขียนตามความหมายของคำ เขียนเทียบคำที่คุ้นเคย เขียนตามเสียงหูหรือเสียงอ่าน เขียนตามการเกา ตามลำคัม

ไซรี ปราโมช ณ อุฎยา (2518) ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการเขียนภาษาไทยจากข้อสอบวิชาภาษาไทยของนิสิตชั้นปีที่ 1 2 3 คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2515 และ 2516 จำนวน 1000 ฉบับ พบข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิตในลักษณะดังนี้ คือ ข้อผิดพลาดในการใช้คำชนิดต่างๆ ข้อผิดพลาดในการแต่งประโยค ข้อผิดพลาดในเรื่องเครื่องหมาย ข้อผิดพลาดในเรื่องสะกดการันต์ ส่วนสาเหตุของข้อผิดพลาดเกิดจาก

1. การใช้แนวเทียบผิด
2. ความหมายของคำ
3. อิทธิพลของภาษาบาลี สันสกฤต
4. ความสับสนเกี่ยวกับกฎเกณฑ์การใช้ภาษาไทย
5. การอ่าน

สำหรับข้อบกพร่องในการเขียนของนักเรียนที่ไม่รู้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ นั้น พจนีย์ ลิมานุวัฒน์ (2516) ได้วิจัยเรื่อง การสอนอ่านและเขียนภาษาไทยแก่เด็กชาวเขา พบว่า ผู้พูดออกเสียงผิดและเขียนผิดโดยการสะกดคำผิด เนื่องจากสะกดคำตามเสียงที่พูด

งานวิจัยเกี่ยวกับภาษาต่างประเทศ ทางด้านการพูด เกล อเลน เนเบล (Nebel 1963 : 1451) ได้วิเคราะห์ข้อบกพร่องในการพูดของนักเรียนระดับ 5 ซึ่ง สุ่มมาจากโรงเรียนต่างๆในรัฐโคโลราโด เพื่อวิเคราะห์ภาษาพูดของนักเรียนว่า มีข้อบกพร่องเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษอย่างไร โดยการวิเคราะห์เสียงภาษาพูดของนักเรียนในระหว่างการอภิปรายอย่างไม่เป็นทางการ แล้วถอดข้อความจากเครื่องบันทึกเสียงเป็นข้อเขียน เพื่อตรวจหาข้อบกพร่อง พบว่า ข้อบกพร่องที่มากที่สุด เป็นข้อบกพร่องเกี่ยวกับคำกริยารองลงมาเป็นข้อบกพร่องเกี่ยวกับคำสรรพนาม และคำคุณศัพท์ตามลำดับ

โรเบิร์ต แมล โพลิตเซอร์ และ อดอล์ฟ จี รามิเรส (Politzer Ramirez 1973 : 35) ศึกษากาการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนเม็กซิกันอเมริกัน โดยให้นักเรียนคุณภาพนครเจียง แล้วเล่าเรื่องที่ตนได้รู้ ผู้วิจัยบันทึกคำพูดลงในเครื่องบันทึกเสียง พบว่า สิ่งนี้อาจเป็นสาเหตุทำให้เกิดข้อบกพร่องในการเรียนภาษาอังกฤษได้แก่ ข้อบกพร่องที่เกิดจาก

การเกี่ยวพันของภาษาแม่ กับภาษาอังกฤษ ขอบทพร้อมที่เกิดจากตัวภาษาอังกฤษเอง
 ขอบทพร้อมที่เกิดจากการโต้พบเห็นภาษาอังกฤษไม่เป็นมาตรฐาน

เบรี พิลลิป เทเลอร์ (Taylor 1975 : 4490 A.) ใ้วิจัยเกี่ยวกับการ
 เรียนรู้ภาษาที่สอง โดยให้นักเรียนที่พูดภาษาสเปนเป็นภาษาแม่และเรียนภาษาอังกฤษเป็น
 ภาษาที่สอง แปลประโยคภาษาสเปนจำนวน 80 ประโยคเป็นภาษาอังกฤษจากที่ใ้คิดขึ้นเพื่อ
 ศึกษาลักษณะการถ่ายโยงจากภาษาแม่และการสรุปกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของโครงสร้างภาษาของ
 เด็ก ผลการวิจัยพบว่าในการพูดภาษาที่สองนั้น เด็กจะอาศัยโครงสร้างของภาษาแม่อยู่
 ลงเมื่อความสามารถในภาษาที่สองเพิ่มขึ้น แต่การสรุปกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของโครงสร้างภาษา
 ไม่เปลี่ยนแปลง

แอน คอห์มส์ ฟาธแมน (Fathman 1976 : 6316 A.) ใ้ศึกษาขอบทพร้อม
 เกี่ยวกับคำและโครงสร้างในภาษาพูดของเด็กที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองจากกลุ่ม
 ตัวอย่าง 120 คน ซึ่งเป็นนักเรียนอายุระหว่าง 6 - 14 ปี กลุ่มแรกเป็นนักเรียนที่
 ใช้ภาษาสเปนเป็นภาษาแม่ อีกกลุ่มหนึ่งใช้ภาษาเกาหลีเป็นภาษาแม่ โดยวัดความสามารถ
 ในการพูดของเด็กแต่ละคน เมื่อเทียบกับภาษาอังกฤษที่เป็นมาตรฐาน โดยใ้แบบทดสอบ
 วัดความสามารถของเด็กแต่ละคนในการที่จะสร้างคำหรือโครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษที่
 เป็นมาตรฐาน เช่น การใช้พหูพจน์ การผันนาม การตั้งคำถาม การใช้ประโยค
 ปฏิเสธ ผลการวิจัยพบว่า ลำดับชั้นการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กเหล่านี้มีความคล้ายคลึง
 กันและไม่ขึ้นอยู่กับอายุหรือพื้นฐานการศึกษา

เบคที เจน แมส แมตลัค (Matluck 1977 : 2621 A.) ใ้ศึกษาลำดับ
 ชั้นการเรียนรู้โครงสร้างภาษาอังกฤษที่เป็นภาษาพูด โดยศึกษาจากเด็กที่พูดภาษาสเปน
 แคนโตนีส์ ทากาล็อก และอิลกาโน เป็นภาษาแม่และเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง
 โดยใ้แบบทดสอบวัดความสามารถทางการพูด ผลการวิจัยพบว่า สาเหตุสำคัญที่มีส่วนใน
 ลำดับชั้นการเรียนรู้ภาษาที่หนึ่งไม่ใช่สาเหตุที่เป็นพื้นฐานสำคัญในลำดับชั้นการเรียนรู้ภาษา
 ที่สอง โครงสร้างของภาษาแรกมีผลต่อการเรียนรู้ภาษาที่สอง แต่มีผลน้อยกว่าสาเหตุอื่น ๆ

อรุณี ทัฬหศิริ (2523) ใ้วิเคราะห์ขอบทพร้อมในการใ้โครงสร้างประโยค
 ภาษาอังกฤษในภาษาพูดของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา

ชั้นสูง ในวิทยาลัยครูภาคกลาง 4 แห่ง จำนวน 100 คน โดยบันทึกเสียงภาษาพูดภาษาอังกฤษลงในเครื่องบันทึกเสียงแล้วถอดข้อความที่พูดขึ้น เป็นภาษาเขียน พบว่านักศึกษา มีข้อบกพร่องในการใช้คำกริยามากที่สุด รองลงมาคือคำนำหน้านาม คำบุพบท คำนาม คำสันธาน คำสรรพนาม ฯลฯ ตามลำดับ ส่วนสาเหตุของข้อบกพร่องนั้นมีดังนี้

1. สาเหตุจากการแทรกแซงของภาษาแม่
2. สาเหตุจากความยากในทวิภาษาอังกฤษเอง
3. สาเหตุจากความเลินเล่อหรือความหลงใหล

กานการเขียน พลล ยิวา มาการีส์ (Madarasz 1969 : 931 A) ได้วิเคราะห์เปรียบเทียบเชิงภาษาศาสตร์ เกี่ยวกับข้อบกพร่องในการเรียนภาษาอังกฤษและภาษาฮังการีเรียน เพื่อศึกษา การใช้หลักภาษาศาสตร์วิเคราะห์เปรียบเทียบภาษาที่หนึ่ง และภาษาที่สอง กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนจำนวน 35 คน ทำการทดลอง โดยผู้วิจัยได้สร้างมาตราส่วนวัดความยากในการเรียนภาษา และสร้างแบบทดสอบวัดทักษะทางภาษาทั้งสี่ด้าน เพื่อใช้วิเคราะห์ข้อบกพร่อง ผลการศึกษาปรากฏว่า ความแตกต่างระหว่างโครงสร้างไวยากรณ์ของภาษาฮังการีเรียนและภาษาอังกฤษเป็นปัญหาในการเรียนภาษา

จันทรเพ็ญ ชันตระกูล (2513) ได้ศึกษาความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา 3 จากกลุ่มตัวอย่างประชากร 270 คน การวิจัยสรุปได้ว่า โครงสร้างทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหามีอยู่หลายเรื่อง เช่น การใช้รูปของคำกริยา ความสอดคล้องของคำกริยา และประธาน กาล วาจก คำนำหน้านาม คำคุณศัพท์ คำสันธาน คำวิเศษณ์ คำบุพบท การเรียงลำดับคำและการใช้รูปประโยค

พลล โจเซฟ วิลคอตต์ (Willcott 1973 : 755-756 A) ได้วิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่พูดภาษาอาหรับเป็นภาษาแม่ ได้ให้ข้อคิดเห็นว่า การวิเคราะห์ข้อบกพร่องของผู้เรียนเป็นความจำเป็นอันคัมแรกที่จะช่วยในการสอนมีประสิทธิภาพ วิลคอตต์ได้นำผลจากการวิเคราะห์ของตนไปเปรียบเทียบกับผลที่ได้จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบภาษา พบว่าข้อบกพร่องบางอย่างที่การวิเคราะห์เปรียบเทียบภาษาจะเกิดไม่ปรากฏในข้อบกพร่องของนักเรียน จึงสรุปได้ว่า ข้อบกพร่องจริงเป็นแหล่งสำคัญ

ที่จะให้ข้อมูลในขบวนการเรียน

วิกเตอร์ ไวอัทท์ (Wyatt 1973 : 177-186) ได้วิเคราะห์ข้อบกพร่องในภาษาอังกฤษของนักเรียนชาวอเมริกันตะวันออก ชั้นปีที่ 4 วิทยาลัยเซนต์โฮเซฟ เมืองเลออี ประเทศกัวเตมา โดยศึกษาจากข้อความที่นักเรียน 52 คน เขียนในชั่วโมงภาษาอังกฤษ ในช่วงสี่เทอมหลัง แล้ววิเคราะห์แล้วจำแนกข้อบกพร่องไว้ ผลการศึกษาพบว่า ข้อบกพร่องที่พบมากเกิดจากการสะกดคำ โครงสร้างรูปประโยค นามวลี คำนำหน้านาม และกริยาวลี ตามลำดับ

นภาพร ทรรักษ์ทวีผลบุญ (2516) ได้วิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับชั้นปีที่ สองในคานโครงสร้างไวอากรนด์ คำศัพท์ และสำนวน การสะกดคำ และเครื่องหมายวรรคตอน จากนักศึกษา 213 คน ใช้แบบทดสอบเลือกตอบเป็นเครื่องมือในการวิจัย พบข้อบกพร่องในคานศัพท์ สำนวนมากที่สุด รองลงมาเป็นการสะกดคำ คานโครงสร้างไวอากรนด์ และเครื่องหมายวรรคตอนตามลำดับ กองกาญจน์ นิธิพงศ์ (2516) ได้ศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 4 ในวิทยาลัยวิชาการศึกษาจำนวน 200 คน โดยใช้แบบทดสอบแบบปรนัยวัดข้อบกพร่องในคานการใช้โครงสร้างทางไวอากรนด์ คำศัพท์ สำนวน การสะกดคำ และการใช้เครื่องหมายวรรคตอน พบว่านิสิตมีข้อบกพร่องในคานศัพท์สำนวนมากที่สุด คือไปเป็นการสะกดคำ การใช้โครงสร้างทางไวอากรนด์และเครื่องหมายวรรคตอนตามลำดับ ประทีป รุ่งรัตนานนท์ (2517) ได้ศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาจากวิทยาลัยครูชั้นปีที่สอง จำนวน 165 คน จากวิทยาลัยครู 5 แห่ง ด้วยข้อสอบแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ พบว่านักศึกษามีข้อบกพร่องในคานศัพท์สำนวนมากที่สุด การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การสะกดคำ และการใช้โครงสร้างทางไวอากรนด์ เป็นข้อบกพร่องรองลงมาตามลำดับ สุมิตรา อังวิมลกุล (1975) ได้วิเคราะห์ข้อบกพร่องในการใช้ภาษาอังกฤษของนิสิต คณะครูศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 130 คน โดยวิเคราะห์ข้อบกพร่องจากเรียงความของนิสิตแต่ละคน ผลการวิจัยพบว่า โครงสร้างทางไวอากรนด์ที่นิสิตใช้ผิดมาก ได้แก่การใช้คำกริยา คำนำหน้านาม คำนาม และคำบุพบทตามลำดับ

โควิเคราะห์ขอบทพร่องในการเรียนรู้ภาษาสเปน และ เยอรมันของผู้พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ โควิเคราะห์จากเรื่องความถี่ให้เขียนแล้วหาขอบทพร่องและสาเหตุ พบว่า ลักษณะขอบทพร่องนั้นเกิดจากสาเหตุใหญ่ 3 ประการคือ เกิดจากภาษาแม่ เกิดจากภาษาที่กำลังเรียน และจากกระบวนการเรียนการสอน และเห็นว่าการวิเคราะห์ขอบทพร่องในการเรียนรู้ภาษาที่สอง เป็นเครื่องมือสำคัญที่จะช่วยให้นักวิชาการโควิทั่วไปในการเรียนรู้ภาษา

พอนู ซัคซีส นัทัมเงีย (Ntumgia 1978 : 2107 A) โควิเคราะห์เกี่ยวกับภาษาคอเนอจระหว่างสองระบบภาษา พบว่าขอบทพร่องที่เกิดขึ้นของผู้เรียนภาษาต่างประเทศนั้นไม่เกิดจากการแทรกแซงของภาษาแม่ทั้งหมด ขอบทพร่องส่วนมากเป็นขอบทพร่องที่เกิดจากตัวภาษาที่กำลังเรียนอยู่ และเห็นว่า การแทรกแซงจากภาษาแม่ไม่ใช่สิ่งที่ไม่ดี ถ้านำขอบทพร่องมาใช้ให้เป็ประโยชน์จะช่วยให้ขบวนการเรียนรู้ภาษาง่ายขึ้น และดีขึ้น

ซีราตัม นิจเนตร (2521) โควิเคราะห์เปรียบเทียบกริยาวลีในภาษาอังกฤษและภาษาไทย พบว่า ลักษณะกริยาวลีที่ก่อให้เกิดปัญหาในการเรียนรู้ เกิดจากระบบกริยาในภาษาอังกฤษที่มีรูปผิดแปลกไปจากธรรมดา การใช้แนวเทียบผิดในขณะที่เรียน ระบบกริยาคังกล่าวส่งผลให้เกิดขอบทพร่องแบบต่าง ๆ ได้ นอกจากนี้เกณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับกริยาวลีบางข้อในภาษาอังกฤษมีข้อจำกัดในการใช้ และมีผลต่อการใช้ก่อนหลังต่างกัน ข้อกำหนดในการเลือกใช้หน่วยต่าง ๆ ทางไวยากรณ์ และรูปแบบที่แปลกไปจากธรรมดา ก่อให้เกิดการใช้แนวเทียบผิด ๆ การสรุปกฎมากเกินไป และการแก้ไขที่มากเกินไปของคนไทยที่เรียนภาษาอังกฤษ

จากเอกสารและงานวิจัยที่กล่าวมาแล้ว พอสรุปได้ว่า การเรียนภาษาไม่ว่าจะเป็นภาษาแรกหรือภาษาที่สองก็ตาม มักจะมีขอบทพร่องเสมอ สำหรับสาเหตุที่ทำให้เกิดขอบทพร่องในการเรียนรู้ภาษาที่สองนั้นมีอยู่หลายประการ สาเหตุหนึ่งส่วนทำให้เกิดขอบทพร่องทั้งการเรียนการพูดและการเขียนก็คือ การแทรกแซงของภาษาแม่ หรืออิทธิพลจากภาษาแม่ วิธีการค้นหาขอบทพร่องที่เชื่อถือได้ประการหนึ่งคือ การค้นหาโดยการวิเคราะห์ขอบทพร่องโดยตรงจากการพูด หรือการเขียนของผู้เรียน